

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

24 февруари 2015 година *

„Преюдициално запитване — Свободно движение на капитали — Пряко данъчно облагане — Данък върху доходите — Възможност за приспадане на издръжка, плащана срещу дарение в рамките на делба на наследство приживе — Изключване на чуждестранните лица“

По дело C-559/13

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Bundesfinanzhof (Германия) с акт от 14 май 2013 г., постъпил в Съда на 30 октомври 2013 г., в рамките на производство по дело

Finanzamt Dortmund-Unna

срещу

Josef Grünewald,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: V. Skouris, председател, K. Lenaerts, заместник-председател, A. Tizzano, R. Silva de Laruerta, M. Ilešič, A. Ó Caoimh, J.-C. Bonichot (докладчик), председатели на състави, Ал. Арабаджиев, С. Toader, M. Safjan, D. Šváby, M. Berger, A. Prechal, E. Jarašiūnas и C. G. Fernlund, съдии,

генерален адвокат: P. Mengozzi,

секретар: M. Aleksejev, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 16 септември 2014 г.,

като има предвид становищата, представени:

- за Finanzamt Dortmund-Unna, от S. Lorenz, в качеството на представител,
- за германското правителство, от T. Henze и K. Petersen, в качеството на представители,
- за френското правителство, от D. Colas и J.-S. Pilczer, в качеството на представители,
- за Европейската комисия, от G. Braun и W. Roels, в качеството на представители,

* Език на производството: немски.

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 18 ноември 2014 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 63 ДФЕС.
- 2 Преюдициалното запитване е отправено в рамките на спор между Finanzamt Dortmund-Unna (Данъчна служба Дортмунд-Уна, наричана по-нататък „Finanzamt“) и г-н Grünewald относно отказа на Finanzamt да признае възможност при облагането на доходите от дялове в гражданско дружество, получени по дарение в рамките на делба на наследство приживе, да се приспада издръжката, плащана от г-н Grünewald на неговите родители срещу прехвърлянето на посочените дружествени дялове, по съображение че последният не е местно лице за Германия.

Правна уредба

- 3 Съгласно член 1 от Закона за данъка върху дохода (Einkommensteuergesetz) в приложимата му в главното производство редакция (BGBl. 2002 I, стр. 4210, наричан по-нататък „EStG“) физическите лица с местожителство или обичайно пребиваване в Германия са неограничено данъчно задължени за данъка върху дохода, докато тези, които нямат местожителство, нито обичайно пребиваване на германска територия, са ограничено данъчно задължени за този данък, когато получават доходи от източници в страната по смисъла на член 49 от EStG.

- 4 Член 10, параграф 1 от EStG гласи:

„Когато не са оперативни разходи, нито разходи, свързани с дейността, следните разходи представляват извънредни разходи:

[...]

- 1a. рентите и периодичните разходи, произтичащи от особени задължения, които не са икономически свързани с доходите, които не се включват в изчисляване на данъчното задължение [...].“
- 5 Сред посочените в член 49 от EStG доходи попадат тези от упражняване на промишлена или търговска дейност в Германия.
- 6 Член 50, параграф 1 от EStG предвижда:

„Лицата, които са ограничено данъчно задължени, могат да приспадат оперативните разходи (член 4, параграфи 4—8) или разходите, свързани с дейността (член 9), само доколкото тези разходи са икономически свързани с доходите, получени на територията на страната. [...] [Ч]лен 10 [и сл.] не се прилагат“.

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

- 7 С прехвърлителен акт от 17 януари 1989 г., в рамките на делба на наследство приживе чрез дарение, г-н Grünewald придобива от своя баща 50 % от дяловете в установено в Германия гражданско дружество (Gesellschaft bürgerlichen Rechts), осъществяващо дейност в областта на

градинарството, а брат му получава другата половина. Срещу това дарение получателите се задължават да изплащат на своя баща, съответно на своите родители, издръжката, описана в член 2 от посочения прехвърлителен акт.

- 8 Между 1999 г. и 2002 г. г-н Grünewald, който няма нито местожителство, нито обичайно местопребиваване във Федерална република Германия, а живее в друга държава членка, получава доходи от търговска дейност въз основа на споменатото дялово участие. Освен това той получава и други доходи в Германия.
- 9 Finanzamt приема, че заинтересованият е ограничено данъчно задължено лице, и на основание член 50 от EStG отказва да му признае възможността да приспадне от облагаемите си доходи в Германия сумите за издръжка, които е изплатил на своите родители, чието местожителство е в Германия.
- 10 Жалбата на г-н Grünewald срещу това решение е уважена от Finanzgericht Münster (Финансов съд, Мюнстер).
- 11 Finanzamt иска от Bundesfinanzhof (Федерален финансов съд) да отмени това съдебно решение и да отхвърли първоинстанционната жалба.
- 12 Запитващата юрисдикция счита, че от гледна точка на приложимото национално право Finanzamt правилно е отказала приспадането на разглежданите плащания за издръжка при изчисляването на данъчната основа на данъка върху доходите в рамките на ограниченото данъчно облагане на г-н Grünewald. Последният би могъл да приспадне оперативните разходи и разходите, свързани с дейността, които са икономически свързани с доходите му от източник в страната, но не и извънредните разходи, каквито са плащанията за издръжка.
- 13 Според запитващата юрисдикция обаче остава съмнение относно съвместимостта на този данъчен режим с правото на Съюза. Действително, в решение Schröder (C-450/09, EU:C:2011:198) Съдът вече е постановил, че е налице ограничение за свободата на движение на капитали, закрепена в член 63 ДФЕС, когато чуждестранните данъчнозадължени лица не могат да приспадат плащаната от тях частна издръжка, свързана с получени в съответната държава доходи от отдаване под наем на недвижимо имущество, докато същите плащания подлежат на приспадане от страна на неограничено данъчнозадължените местни лица. Запитващата юрисдикция обаче счита, че поради липсата на запитване в този смисъл Съдът не се е произнесъл в посоченото решение Schröder (EU:C:2011:198) конкретно по въпроса дали трябва да се вземе предвид обстоятелството, че разглежданият национален данъчен режим е основан на т.нар. „принцип на съответствие“ („Korrespondenzprinzip“), съгласно който, ако длъжникът за издръжката има право да я приспадне, трябва да се обложи получателят ѝ.
- 14 При тези обстоятелства Bundesfinanzhof решава да спре производството и да отправи следния въпрос до Съда:

„Допуска ли член 63 ДФЕС правна уредба на държава членка, според която частните плащания за издръжка, извършени от чуждестранни данъчнозадължени лица, които са във връзка с прехвърлянето на доходоносно имущество в страната чрез така наречената делба на наследство приживе, не могат да се приспадат, докато при режима на неограниченото данъчно облагане съответните плащания могат да се приспаднат, като това приспадане води до съответстващо данъчно задължение при получателя на плащането (неограничено данъчно задължен)?“.

По преюдициалния въпрос

По наличието на ограничение на свободното движение на капитали

- 15 Трябва да се отбележи, че случаят, във връзка с който е постановено решение Schröder (EU:C:2011:198), се отнася до националната правна уредба, чието прилагане е предмет и на настоящото преюдициално запитване. В това решение Съдът постановява, че член 63 ДФЕС, който забранява ограниченията върху движенията на капитали, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска правна уредба на държава членка, която разрешава на местно данъчнозадължено лице да приспадне рентите, изплатени на родител, който му е прехвърлил намиращи се на територията на тази държава членка недвижими имоти, от доходите от отдаване под наем на тези имоти, но в същото време не разрешава такова приспадане на чуждестранно данъчнозадължено лице, ако задължението за изплащане на тези ренти произтича от прехвърлянето на тези недвижими имоти.
- 16 Фактическите и правните обстоятелства, които според запитващата юрисдикция налагат отправянето на сегашното преюдициално запитване, са всъщност две — в настоящия случай, от една страна, облаганите доходи на чуждестранното данъчнозадължено лице произтичат от дружествени дялове, а не от отдаване под наем на недвижими имоти и от друга страна, приложимият в главното производство национален данъчен режим се основава на принципа на съответствие, съгласно който на приспадането на платената издръжка при длъжника трябва да съответства облагането на дохода от издръжката при получателя.
- 17 При тези условия следва да се приеме, че със своя въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 63 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска правна уредба на държава членка, която не позволява на чуждестранно данъчнозадължено лице, получило в тази държава членка търговски доходи от дейността на дружество, дяловете в което са му прехвърлени от родител по силата на дарение в рамките на делба на наследство приживе, да приспада от тези доходи издръжката, която плаща на този родител срещу дарението, въпреки че същата правна уредба разрешава това приспадане на местните данъчнозадължени лица по съображението, че издръжката се облага при получателя ѝ.
- 18 В това отношение, на първо място, следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика наследствата и даренията представляват движения на капитали по смисъла на член 63 ДФЕС, с изключение на случаите, при които съставните им елементи са в границите само на една държава членка (вж. в този смисъл по-специално решение Schröder, EU:C:2011:198, т. 26). Поради това трябва да се приеме, че разглежданото прехвърляне на дялове в установено в Германия дружество в полза на физическо лице с местопребиваване в друга държава членка въз основа на делба дарение попада в обхвата на член 63 ДФЕС.
- 19 На второ място, мерките, забранени с член 63, параграф 1 ДФЕС като ограничаващи движението на капитали, включват мерки, които поради естеството си могат да възпрат чуждестранните лица да инвестират в дадена държава членка или да запазят такива инвестиции (вж. по-специално решение Schröder, EU:C:2011:198, т. 30).
- 20 Що се отнася до приложимото в главното производство законодателство, в съответствие с член 49 от EStG физическо лице, което няма местожителство, нито обичайно пребиваване в Германия, е данъчно задължено за данъка върху дохода в тази държава членка за доходите, които е получило от търговската дейност в Германия на дружество, в което притежава дялове. За разлика от местното данъчнозадължено лице, такова чуждестранно данъчнозадължено лице, което е ограничено данъчно задължено само за доходите от източници в страната, не може по силата на член 50 от EStG да приспадне от тези доходи като извънреден разход по смисъла на член 10, параграф 1, точка 1a от EStG издръжка като изплащаната от г-н Grünewald въз основа

на делбата дарение. По-неблагоприятното данъчно третиране, предвидено за чуждестранните данъчнозадължени лица, би могло да ги възпре да приемат дялове в установени в Германия дружества в рамките на делба на наследство приживе. То може също да възпре лицата с местожителство в Германия да посочат като наследници по делба дарение лица, пребиваващи в държава членка, различна от Федерална република Германия (вж. в този смисъл решение Schröder, EU:C:2011:198, т. 32).

- 21 Следователно това законодателство представлява ограничение на свободното движение на капитали.
- 22 Следва да се припомни, на трето място, че несъмнено съгласно член 65, параграф 1, буква а) ДФЕС член 63 ДФЕС не накърнява правото на държавите членки да установят в данъчните си законодателства разграничение между данъкоплатци, които не са в еднакво положение, що се отнася до тяхното място на пребиваване (решение Schröder, EU:C:2011:198, т. 34).
- 23 Важно е обаче да се направи разграничение между неравното третиране, позволено от член 65, параграф 1, буква а) ДФЕС, и произволната дискриминация или прикритите ограничения, които са забранени от член 65, параграф 3 ДФЕС. За да може национално данъчно законодателство като разглежданото в главното производство, което прави разграничение между местните и чуждестранните данъчнозадължени лица, да се счита за съвместимо с разпоредбите на Договора за функционирането на ЕС относно свободното движение на капитали, е необходимо различното третиране да се отнася до положения, които не са обективно сходни, или да е обосновано с императивно съображение от общ интерес (вж. по-специално решение Schröder, EU:C:2011:198, т. 35).

По сходството на положенията

- 24 Следва да се провери дали при обстоятелства като тези по спора в главното производство положението на чуждестранните лица е сходно с това на местните.
- 25 Съгласно постоянната съдебна практика по отношение на преките данъци положението на местните и на чуждестранните лица по принцип не е сходно, доколкото полученият на територията на една държава членка доход от чуждестранно лице най-често представлява само част от общия му доход, съсредоточен в неговото място на пребиваване, а личните данъчни възможности на чуждестранното лице, определени чрез отчитане на всички негови доходи и на личното и семейното му положение, могат най-лесно да се преценят на мястото, където е центърът на личните и имуществените му интереси, което по принцип съответства на мястото на обичайното му пребиваване (вж. по-специално решение Schröder, EU:C:2011:198, т. 37).
- 26 Също така обстоятелството, че държава членка не дава възможност на чуждестранните лица да се ползват от някои данъчни предимства, които предоставя на местните лица, като правило не е проява на дискриминация с оглед на обективните различия, съществуващи между положението на местните лица и това на чуждестранните лица от гледна точка както на източника на доходи, така и на личните данъчни възможности или на личното и семейното положение (вж. по-специално решение Schröder, EU:C:2011:198, т. 38).
- 27 От една страна обаче, това не е така, в случай че чуждестранното лице няма значителни доходи в държавата членка, на която е местно лице, а получава основната част от облагаемите си доходи от дейност, упражнявана в съответната друга държава членка (вж. в този смисъл решение Schumacker, C-279/93, EU:C:1995:31, т. 36).

- 28 Ето защо, ако в настоящия случай се окаже, че доходите, получени от г-н Grünewald в Германия през периода 1999—2002 г., представляват основната част от общите му доходи през този период — обстоятелство, което запитващата юрисдикция трябва да провери, положението на заинтересования ще трябва да се приеме за обективно сходно с положението на местните лица в тази държава членка.
- 29 От друга страна, Съдът също така е постановил, че по отношение на разходи, пряко свързани с дейност, генерирала облагаеми в дадена държава членка доходи, местните и чуждестранните за тази държава лица са в сходно положение (вж. по-специално решение Schröder, EU:C:2011:198, т. 40 и цитираната съдебна практика).
- 30 Пряка връзка със съответната дейност имат разходите, които са предизвикани от тази дейност и следователно са необходими за упражняването ѝ (вж. в този смисъл решения Gerritse, C-234/01, EU:C:2003:340, т. 9 и 27, както и Centro Equestre da Lezíria Grande, C-345/04, EU:C:2007:96, т. 25).
- 31 При тези условия, ако доходите, които г-н Grünewald е получил в Германия през въпросните години, не представляват основната част от общите му доходи, положението на това данъчнозадължено лице ще може да се приеме за сходно с положението на местните лица само ако издръжката, плащана от заинтересования, следва да се приеме за разход, пряко свързан с доходите от дейността на установеното в Германия дружество, дяловете в което са му били прехвърлени чрез делба на наследство приживе.
- 32 Следва да се припомни, че в крайна сметка националният съд, който единствен е компетентен да прецени фактите по делото в главното производство и да тълкува националното законодателство, трябва да определи дали това е така. Все пак Съдът, чиято задача в рамките на преюдициалното производство е да предостави полезен отговор на националния съд, е компетентен да даде указания, изведени от преписката по делото в главното производство и от представените пред него становища, така че да позволи на запитващата юрисдикция да се произнесе (вж. по-специално решение Alakor Gabonatermelő és Forgalmazó, C-191/12, EU:C:2013:315, т. 31 и цитираната съдебна практика).
- 33 В това отношение от всички представени пред Съда данни следва, че задължението за плащане на разглежданата в главното производство издръжка произтича пряко от прехвърлянето на дяловете в дружеството, упражняващо дейността в областта на градинарството, която е източник на облаганите в Германия доходи, тъй като това задължение, което според запитващата юрисдикция е насрещната престация за посоченото прехвърляне в рамките на делба на наследство приживе, е било необходима предпоставка за прехвърлянето на тези дялове. Ако наистина е така, положението на г-н Grünewald ще трябва да се счита за сходно с това на местно данъчнозадължено лице.
- 34 Видимо не може този извод да се постави под въпрос с някои от съображенията, възприети в това отношение в акта за преюдициално запитване или в становището на германското правителство пред Съда.
- 35 На първо място, съществуването на връзка между понесените от чуждестранното данъчнозадължено лице разходи и облагаемите му доходи във въпросната държава членка не може да зависи от естеството на доходите, получени от така прехвърленото имущество. Макар че в случая, по който е постановено решение Schröder (EU:C:2011:198), тези доходи са произтичали от отдаване под наем на недвижими имоти, прехвърлени в рамките на делба на наследство приживе, докато разглежданите понастоящем в главното производство доходи произтичат от дялове в дружество, упражняващо дейност в областта на градинарството, и макар че следователно посочените доходи са от различни категории за целите на данъчното

облагане, това все пак не налага различна квалификация на съществуващата връзка между направените разходи и доходите, разглеждани в главното производство, тъй като в това отношение видът на доходите е без значение.

- 36 На второ място, ако се предположи, че размерът на издръжка като изплащаната от г-н Grünwald е определен в зависимост от данъчните възможности на длъжника и от нуждите от издръжка на получателя, това не се отразява на факта, че съществуването на пряка връзка по смисъла на посочената в точка 29 от настоящото решение съдебна практика е резултат не от някаква връзка между размера на разглеждания разход и размера на облагаемите доходи, а от това, че този разход е неразделно свързан с дейността, в резултат на която са получени тези доходи (вж. в този смисъл решение Schröder, EU:C:2011:198, т. 43).
- 37 На трето място, не се спори, че в настоящия случай, както и в този, по който е постановено решение Schröder (EU:C:2011:198), плащането на издръжката от чуждестранното данъчнозадължено лице не е свързано с възмездно прехвърляне на имущество, а с дарение в рамките на делба на наследство приживе. Именно поради безвъзмездния характер на прехвърлянето е неотносим и изтъкнатият от запитващата юрисдикция аргумент, че в случай на възмездно придобиване на имущество посочената издръжка би подлежала на приспадане само след като се разграничи каква част от нея представлява придобивна цена и каква част — лихви. Във всички случаи този аргумент се отнася до размера на приспадането, а не до самата възможност за приспадане, която всъщност е спорна по настоящото дело.
- 38 При тези условия национална правна уредба, която не допуска чуждестранно лице да приспадане за целите на данъка върху доходите издръжка, платена при обстоятелства като разглежданите в главното производство, но за сметка на това допуска такова приспадане за местните лица, въпреки че положението на чуждестранните и на местните лица е сходно, е в противоречие с член 63 ДФЕС, ако недопустимостта на приспадането не е обоснована с императивни съображения от общ интерес.

По наличието на императивни съображения от общ интерес

- 39 На първо място, следва да се провери, в съответствие с искането на запитващата юрисдикция, дали разглежданата в главното производство разлика в третирането може да се обоснове с необходимостта да се запази балансираното разпределение на правомощията за данъчно облагане между държавите членки, както поддържа германското правителство.
- 40 В това отношение следва да се припомни, от една страна, че запазването на разпределението на правомощията за данъчно облагане между държавите членки е легитимна цел, призната от Съда. От друга страна, съгласно постоянната съдебна практика при отсъствието на приети от Европейския съюз разпоредби за уеднаквяване или хармонизация държавите членки запазват компетентността си да определят чрез спогодби или едностранно критериите за разпределение на своите правомощия за данъчно облагане, по-специално с оглед на избягване на двойното данъчно облагане (решение DMC, C-164/12, EU:C:2014:20, т. 46 и 47).
- 41 При обстоятелства като разглежданите в главното производство обаче тази обосновка се явява неприложима.
- 42 Всъщност следва най-напред да се констатира, че макар по силата на посочения в точка 13 от настоящото решение „принцип на съответствие“ (Korrespondenzprinzip) данъчното законодателство на въпросната държава членка да не допуска приспадане на плащанията за издръжка от страна на длъжник — чуждестранно лице, ако произтичащият от това доход на получателя на издръжката не може да бъде обложен при последния, по-конкретно защото той самият е чуждестранно лице, този аргумент, изтъкнат от запитващата юрисдикция и от

германското правителство, във всички случаи се явява хипотетичен и не съответства на обстоятелствата по делото в главното производство, както посочва генералният адвокат в точка 69 от своето заключение.

- 43 По-нататък, невъзможността за приспадане на плащанията за издръжка от страна на длъжник — чуждестранно лице, когато той е ограничено данъчно задължен за данъка върху доходите, е последица от член 50 от EStG, която не зависи от местопребиваването на получателя и от това дали издръжката се облага при него.
- 44 Ето защо нищо не позволява да се приеме, че разглежданото в главното производство законодателство цели запазването на балансираното разпределение на правомощията за данъчно облагане между държавите членки.
- 45 На второ място, отново въз основа на „принципа на съответствие“ (Korrespondenzprinzip) германското правителство твърди, че отказът да се допусне приспадане на издръжката, плащана от чуждестранно лице, което е ограничено данъчно задължено за данъка върху доходите, отговаря на необходимостта да се запази съгласуваността на националния данъчен режим.
- 46 Този аргумент не може да се приеме.
- 47 Всъщност, доколкото не е установено наличие на тясна връзка между съответното данъчно предимство и компенсирането му с определено данъчно задължение, разглежданото законодателство не може да се обоснове с необходимостта да се запази съгласуваността на националния данъчен режим.
- 48 Действително Съдът вече е приел, че необходимостта от запазване на съгласуваността на данъчния режим може да обоснове ограничение върху упражняването на гарантираните с Договора свободи на движение. За да може да се приеме такъв аргумент обаче, Съдът изисква да е налице пряка връзка между съответното данъчно предимство и компенсирането на това предимство с определено данъчно задължение, като прекият характер на тази връзка трябва да се преценява с оглед на целта, следвана с разглежданата правна уредба (вж. в този смисъл решенията Papillon, C-418/07, EU:C:2008:659, т. 43 и 44, както и Комисия/Германия, C-211/13, EU:C:2014:2148, т. 55).
- 49 Такава пряка връзка липсва, когато става въпрос по-конкретно за отделни данъчни облагания или за данъчно третиране на различни данъчнозадължени лица (решение DI. VI. Finanziaria di Diego della Valle & C., C-380/11, EU:C:2012:552, т. 47). Именно такъв е настоящият случай, тъй като приспадането на плащанията за издръжка от страна на длъжника и облагането им при получателя несъмнено се отнасят до различни данъчнозадължени лица.
- 50 Германското правителство обаче твърди, че ако се допусне приспадане на частните издръжки в Германия, без същевременно те да се облагат при получателите, би се стигнало до двойно предимство за общността между родителите и техните низходящи, в рамките на която се извършва делбата дарение („Generationennachfolgeverbund“) и която според това правителство трябва да се третира „почти“ като обща данъчна единица, тъй като в нея се осъществява прехвърляне на данъчния капацитет.
- 51 При все това, не само че твърдението за липса на облагане на издръжката при получателя не съответства на обстоятелствата по делото в главното производство, както бе посочено в точка 42 от настоящото решение, но и не се спори, че по силата на член 50 от EStG на чуждестранното данъчнозадължено лице във всички случаи не се признава право да приспада плащанията за издръжка, независимо дали издръжката се облага в Германия или не. Следователно националното законодателство третира това чуждестранно данъчнозадължено

лице именно като такава, а не като член на общата данъчна единица, посочена в предходната точка на настоящото решение, доколкото не предвижда възможност за приспадане на платената от него издръжка в случай на облагане на издръжката при получателя ѝ.

- 52 На последно място, като изтъква без други обяснения риска издръжката да бъде приспадната втори път в държавата на пребиваване на получателя, германското правителство не дава възможност на Съда да прецени обхвата на този аргумент, доколкото не се твърди, че не е можело този риск да бъде избегнат чрез прилагането на разпоредбите на действащата към онзи момент Директива 77/799/ЕИО на Съвета от 19 декември 1977 година относно взаимопомощта между компетентните органи на държавите членки в областта на прякото данъчно облагане и облагане на застрахователните премии (ОВ L 336, стр. 15; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 1, стр. 21).
- 53 Следователно германското правителство не може да се позовава на запазването на съгласуваността на данъчния режим за посочената от него обща данъчна единица, за да обоснове дискриминационното третиране на чуждестранните данъчнозадължени лица.
- 54 С оглед на всички изложени съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че член 63 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска правна уредба на държава членка, която не позволява на чуждестранно данъчнозадължено лице, получило в тази държава членка търговски доходи от дружествени дялове, прехвърлени му от родител по силата на дарение в рамките на делба на наследство приживе, да приспада от тези доходи издръжката, която плаща на този родител срещу дарението, въпреки че същата правна уредба разрешава това приспадане на местните данъчнозадължени лица.

По съдебните разноски

- 55 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

Член 63 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска правна уредба на държава членка, която не позволява на чуждестранно данъчнозадължено лице, получило в тази държава членка търговски доходи от дружествени дялове, прехвърлени му от родител по силата на дарение в рамките на делба на наследство приживе, да приспада от тези доходи издръжката, която плаща на този родител срещу дарението, въпреки че същата правна уредба разрешава това приспадане на местните данъчнозадължени лица.

Подписи